

[Socialministeren.]

er noget nyt, vi laver i forhold til den fulde folkepension, for den samme fradragsregel gælder også i relation til den form for fuld folkepension, vi har i dag, nemlig mindste-beløbet. Hvis man tænker sig, at vi var gået den anden vej frem til fuld folkepension, fra mindstebeløbet med en videre forhøjelse den vej over, ja, så havde man, om jeg så må sige, alene fastholdt det synspunkt, som blev gjort gældende i sin tid. Jeg husker, at det ærede medlem hr. Poul Møller var begejstret for den ordning, vi dengang gennemførte, medens jeg var ikke så lidt sur over den, fordi jeg fandt, at den nok ikke kunne administreres, at den var for dyr, og af en hel masse andre grunde. Men vi har den, og vi mener altså, at det fortsat er rimeligt, at vi ikke skaffer dobbelt-dækning for bestemte persongrupper.

Spørgsmålet om finansieringen har været rejst. Jeg har både i bemærkningerne til lovforslaget og i min fremsættelsestale gjort opmærksom på, at vi i forbindelse med helhedsløsningen forhøjede pensionsbidraget med 1/2 pct., og denne forhøjelse fastholdes i indeværende finansår, medens dette lovforslag først får økonomiske virkninger fra næste år, altså fra 1. april 1965. Det vil sige, at der tages penge hjem til at begynde denne ordning med; men der vil naturligvis, som der også er gjort opmærksom på i fremsættelsestalen, komme et behov for en yderligere finansiering. Det er regeringens opfattelse, at det derfor senere vil blive nødvendigt at forhøjelse folkepensionsbidraget. Men det vil også være rimeligt på et senere tidspunkt og i forbindelse med fastlæggelsen af finanspolitikken for finansåret 1965-66 og følgende finansår at tage stilling til dette bidrags forhøjelse eller størrelse, og jeg vil godt føje til: om merudgiften ved folkepensionen udelukkende skal finansieres gennem folkepensionsbidraget.

Jeg må måske samtidig hermed svare det ærede medlem hr. Iver Poulsen, som ønskede, at pensionsudgifterne skulle udspecificeres

på skatteblanketten, for at folk skulle blive bange for tallet. Det er ikke et særlig tiltalende træk i et socialt fremskredent land som vort, at man skulle skrække folk fra at være deres medborgere behjælpelige i social henseende.

Men skal man endelig acceptere et sådant synspunkt, så kan man jo deroverfor stille andre poster inden for det finansielle område; hvorfor skal vi ikke også specificere vejudgifterne på skatteblanketten? Eller udgifterne til undervisning, eller militæruddgifterne, eller hvad man nu kan finde på? For der foreligger jo ikke, som det ærede medlem i sin tale påstår, en camouflering af tingene. Der er fri adgang til at se, hvad alle vore socialudgifter beløber sig til; det er offentligt tilgængelige tal. De andre udgifter, jeg omtalte, er lige så tilgængelige, så enhver kan sikre sig viden om disse forhold. I det hele taget synes jeg, at det ærede medlem gør sig umage for at fremstille det, som om de sociale fremskridt er købt af vælgere. Jeg kunne jo tænke omvendt og sige, at det ærede medlems leflen for de mest reaktionære synspunkter også er en leflen for de reaktionære vælgere, for dem findes der trods alt en vis mindre gruppe af i det danske folk, desværre. Men fordi vi gør fremstød socialt, er det ikke udtryk for, at vi vil købe vælgere; det er, fordi vi anerkender, dels at der er et behov for disse fremstød, dels at der nu er skabt økonomisk mulighed derfor, det vil sige samfundsvelstandsmulighed derfor på grundlag af produktion og fremskridt.

Til det ærede medlem fru Clara Munck vil jeg gerne sige, at jeg har ikke forsøgt at skjule indholdet af lovforslagets nr. 14 om indekskontrakterne. Selv om jeg ikke havde det med i min fremsættelsestale, står det jo i bemærkningerne til lovforslaget ganske tydeligt, så der er ikke fra min side forsøgt på at skjule noget.

Om problemet i relation til § 29 i lovforslaget om arbejdsmarkedets tillægspension vil jeg sige, at vi kan se på det i udvalget; dette er også et svar til det ærede